

reden.com
NIET BETREDEN

POLITIE

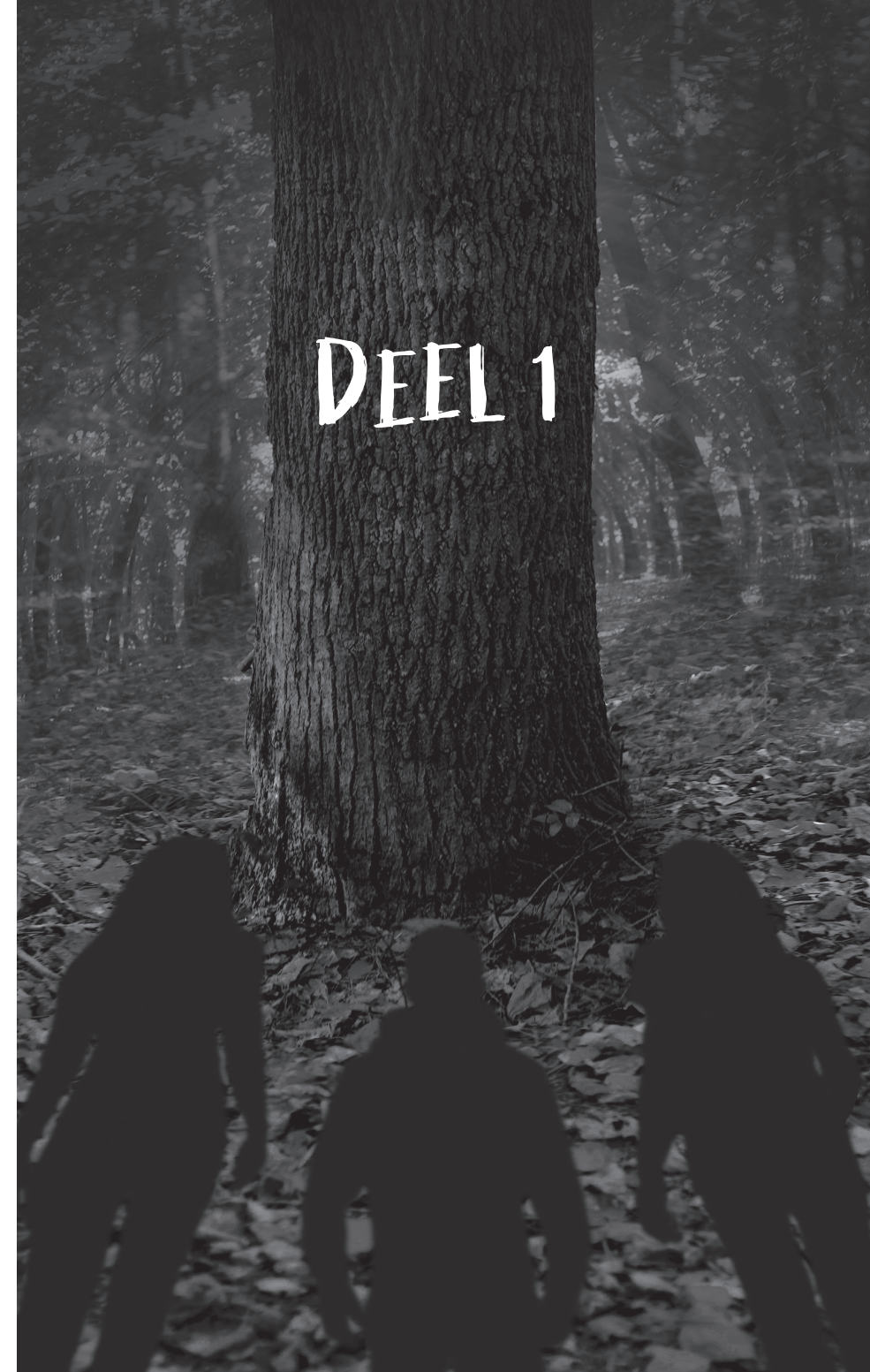
www.politienietbetreden.com
NIET BETREDEN

IK ZAL JE VINDEN

JEUGDTHRILLER

DAPHNE
BENEDIS-GRAB

DEEL 1

FRAGMENT UIT HET DOSSIER VAN DE SNOW VALLEY-POLITIE

Vermiste personen, zaaknummer 3125

Tijdstip: 7.04 uur

*Geïnterviewde: Grace O'Brian, 12 jaar oud, in
aanwezigheid van haar moeder, Lydia O'Brian
Hutgenoot van Nicholas Finley*

BRIGADIER WILLIAMS:

Welke indruk had je van Nicholas' stemming toen jullie aankwamen op het Frost Peak-kampeerterrein?

GRACE:

Eh, geen idee. Misschien enthousiast? Dat waren de meeste kinderen. Iedereen is altijd heel blij bij het kampeeruitje. Maar ik heb hem niet gesproken, of zo.

BRIGADIER WILLIAMS:

Wanneer heb je dan wel met Nicholas gepraat of contact gehad?

GRACE:

Dat heb ik eigenlijk niet. Hij werd ingedeeld in mijn hut en zo, maar ik heb alleen mijn rugzak daar neergezet en toen ben ik naar de eetzaal gelopen om te gaan eten. Tijdens het avondeten en het kampvuur hoefden we ook niet bij onze hutgenoten te blijven. Dus zat ik de hele tijd bij mijn beste vriendin.

BRIGADIER WILLIAMS:

Dus zag je Nicholas voor het eerst op het tijdstip dat iedereen naar zijn eigen hut moest, toen het bedtijd was?

GRACE:

Ja, zo ongeveer. Maar toen lag hij al te slapen. Of nou ja, hij lag in zijn slaapzak op bed en zei geen woord toen ik langsliep. Ik lag aan de andere kant, samen met Olivia. Dus heb ik gedag gezegd tegen mevrouw Becker en toen deed zij dat afscheidingsdingetje dicht omdat Olivia er al was.

BRIGADIER WILLIAMS:

En de volgende ochtend?

GRACE (ZICHTBAAR NERVEUS):

De volgende ochtend was hij weg. Zijn slaapzak was leeg en Nick was er niet.

HOOFDSTUK 1

GRACIE

De overvolle schoolbus draaide een onverhard pad op en stuiterde door een kuil. Een dicht, donker bos sloot zich langzaam om hen heen.

‘We zijn er!’ riep iemand, en rondom Gracie steeg een luid gejuich op toen de bus doorhobbelde naar de parkeerplaats van het Frost Peak-kampeerterrein.

Gracies beste vriendin, Mina, klapte blij in haar handen en Gracie deed haar best om dat enthousiasme te delen. Wie was er nou niet opgewonden over het jaarlijkse kampeeruitje van de brugklas? Elke avond een kampvuur met heerlijke *s’mores*, op zondag het touwenparcours boven Coldwater Creek en een avondwandeling tijdens zonsondergang.

Het kampeerterrein van Frost Peak bevond zich op een halfuurtje rijden van de stad. Op de fiets kostte het maar twintig minuten als je het Kappa-pad nam, dat dwars door het bos leidde. Gracie en Mina waren er al duizend keer eerder

geweest: om naar vuurwerk te kijken op *Independence Day*, om te barbecueën in de zomer en voor kampeertripjes toen ze nog klein waren. Gracie en Mina deden altijd alles samen.

Tot vandaag.

Gracie voelde de glimlach van haar gezicht verdwijnen.

‘Ik vind het vreselijk dat we niet samen zitten, Gracie-beesie,’ zei Mina, die Gracies humeur leek aan te voelen. Ze rekte zich uit en sloeg een arm om Gracies schouders. Dat was best een uitdaging, want Gracie had net een flinke groeispurt doorgemaakt terwijl Mina nog vrij klein en tener was gebleven. Toch voelde het fijn om de arm van haar beste vriendin om zich heen te voelen. ‘Het is niet eerlijk dat ze ons uit elkaar hebben gehaald.’

Daar was Gracie het roerend mee eens. Hoe moest ze in haar eentje genieten van dit kampeeruitje?

‘Maar vergeet niet: het zijn maar twee nachtsjes,’ zei Mina, en ze kneep Gracie zachtjes in haar bovenarm. Mina leek echt te weten wat er in haar hoofd omging. ‘Overdag zijn we gewoon samen.’

‘Maar de hut is juist het leukst van alles,’ klaagde Gracie. Precies op dat moment reed de bus door een bijzonder diepe kuil, en Gracies rugzak maakte een sprongetje van de vloer en stootte tegen haar schenen. ‘Laat opblijven en stiekem klet-

sen als de leraar al slaapt. Dat is ‘het beste slaapfeestje ter wereld!’

‘Er zijn ook andere leuke onderdelen,’ zei Mina optimistisch. Zo was ze nu eenmaal.

‘Jij hebt in elk geval nog leuke hutgenootjes,’ zei Gracie. Ze wist dat ze aan het zeuren was, maar ze kon er niks aan doen. Mina kon veel beter met andere mensen overweg dan zij, en bovendien deelde Mina de hut met drie van de aardigste meisjes uit de klas, dus zat dat wel goed. Zij zouden het ongetwijfeld gezellig hebben, terwijl Gracie opgescheept zat met Olivia en Jessica.

‘Jij hebt misschien niet de allerleukste mensen,’ gaf Mina toe. ‘Maar Olivia is best oké, ze is gewoon...’

‘Olivia,’ maakte Gracie de zin met een zucht af. Olivia was geen vervelende meid, maar ze was intimiderend en dat was eigenlijk erger. Ze was het coolste meisje van de klas, misschien wel van de hele school. Deels omdat ze dat zelf niet doorhad en omdat het haar weinig kon schelen als ze daar wel achter zou komen. Haar ouders waren eigenaar van Exceptional People, een stripboekenwinkel. Olivia wist dan ook alles over graphic novels, manga en superhelden uit boeken en films en van tv. Alsof ze daarmee nog niet cool genoeg was, was ze ook nog de beste schaatsster van school, ook van de hogere klassen, en droeg ze kleren die niet

alleen op en top modieus waren, maar ook typisch Olivia. Wat haar zo intimiderend maakte, was dat ze altijd precies zei wat er in haar opkwam, zonder er wakker van te liggen wat een ander daarvan vond.

De enige overeenkomst tussen Gracie en Olivia was dat ze allebei een mens waren.

‘Maar ze is aardig. Ze is in elk geval niet gemeen,’ zei Mina. ‘En Jessica is niet zo heel erg. Ze helpt me altijd bij informatica. Ze is alleen nogal op zichzelf.’

Ja, dat was ze zeker. Jessica was nooit erg sociaal geweest – en dan was er afgelopen voorjaar ook nog dat incident met haar haar. Daarna was ze zich heel erg gaan bezighouden met computers. Ze was zo goed dat meneer Simmons, de leraar informatica, haar vaak vroeg om hem tijdens de les te helpen, ook in de lunchpauze, wanneer andere leerlingen opdrachten kwamen afmaken. Ze was zo’n beetje zijn assistent, en als ze geen les had was ze ook altijd in het computerlokaal te vinden. Mina had blijkbaar geen moeite met Jessica’s nogal botte manier van doen, maar Gracie ontliep haar liever. Jessica had een manier van dingen uitleggen waardoor Gracie zich meteen dom voelde. Ze hoopte dat ze de tweede slaapkamer voor zichzelf zou hebben, maar die kans was niet groot. Olivia of Jessica zou hem vast snel inpikken.

De schoolbus kwam tot stilstand voor het hoofdgebouw van het kampeerterrein. Dat stond tegen een achtergrond van het Catskill-gebergte, dat gehuld was in een vlekkerig zonlicht. In de grote hut was ook de eetzaal.

Alle kinderen stonden op, pakten hun tassen en drongen naar de uitgang. Ze konden niet wachten om uit te stappen, zodat het kampeeravontuur officieel kon beginnen. Mina stapte het gangpad in en Gracie bleef vlak achter haar. Ze wilde liever niet van Mina gescheiden worden, maar wel graag de bus uit. Het rook hier naar ham en zure melk met een zweempje kotslucht. Gracie had altijd al een sterke neus gehad en op zulke momenten was dat echt een vloek.

‘Loop eens door,’ blafte iemand van achter in de bus. Gracie hoefde zich niet om te draaien om te zien wie dat was. Iedereen in de klas herkende Nick Finleys stem. Dat kreeg je ervan als je al jaren bekendstond als de pestkop van de klas, en bijna iedereen al een keer had lastiggevalen.

‘Klojo,’ hoorde Gracie vlak voor haar iemand mompelen. Maar niet zo hard dat het achter in de bus te horen was, waar Nick stond. Niemand wilde zo’n klootzak kwaad maken. Dat gold ook voor Gracie en Mina, die zich de bus uit haastten.

De groep leerlingen verzamelde zich rondom de leraren. De lucht was hier op een of andere ma-

nier frisser dan in de stad, ook al blies hier precies dezelfde wind vanaf de bergtoppen naar beneden. De zon stond laag aan de hemel en de gloed wierp een lichtgouden glans over de hut en het grote grasveld erachter. De bomen om hen heen waren al in schaduwen gehuld. Gracie keek langs het smalle pad, dat naar de kleine houten hutjes leidde waarin ze zouden overnachten, en hoorde een kraai boven hen krassen.

Ze huiverde en een rilling gleed langs haar ruggraat. Ze voelde er echt niks voor om in zo'n donker bos in een hut te moeten slapen met mensen bij wie ze niet op haar gemak was.

'Oké, allemaal, even luisteren!' riep mevrouw Becker boven de herrie uit van meer dan honderd lachende en pratende leerlingen. De meeste leraren zouden nu nog minstens vijf keer moeten schreeuwen. Maar mevrouw Becker, de nieuwe lerares Engels, was zo geliefd dat bijna iedereen meteen stilviel.

'Eerst nemen we even snel de belangrijkste regels met elkaar door,' begon mevrouw Becker. 'En denk eraan, die zijn bedoeld om iedereen te beschermen.'

Gracie hoorde iemand achter haar 'Ja, dat zal best' mompelen, terwijl mevrouw Becker vertelde hoe laat iedereen 's avonds in zijn hut moest zijn. Ze benadrukte dat zonder docent niemand de hut

nog mocht verlaten als het licht eenmaal uit was.

‘De deuren zullen voor jullie veiligheid op slot worden gedaan,’ ging mevrouw Becker verder. ‘Mocht je midden in de nacht een pitstop moeten maken, dan maak je je leraar wakker. Daar zijn we tenslotte voor.’

‘Om met ons mee te gaan naar de wc?’ vroeg Leo luidkeels. Leo was zo’n kind dat altijd de lolbroek probeerde uit te hangen, en de plank dan meestal missloeg. Maar verder was hij wel aardig.

De meeste leraren zouden zijn opmerking vervelend hebben gevonden, maar mevrouw Becker kon er wel om lachen. Dat was het enige pluspunt van dit tripje dat Gracie kon bedenken: zij had mevrouw Becker als begeleider in de hut.

‘Jullie mogen het hele kampeerterrein verkennen, maar altijd samen met een maatje, en er is één uitzondering. De hut het verst van deze grote zaal vandaan, de Cobra-hut, wordt momenteel gerepareerd. Dus is die verboden terrein,’ zei ze. ‘En daardoor is ook de groepsindeling per hut veranderd. Ik ga nu de aangepaste groepjes voorlezen. Zodra je je naam hoort, breng je je spullen naar de juiste hut. Over twintig minuten gaan we met z’n allen avondeten in de grote eetzaal. En ik weet niet hoe het met jullie zit, maar niemand kan mij weghouden bij die hamburgers en friet!’

Iedereen juichte luid. Zelfs Gracie deed mee.

Misschien zou ze door de nieuwe indeling alsnog bij Mina zitten!

‘Naar hut Mus mogen Mina, Nevaeh, Phoebe en Hailey, onder begeleiding van niemand minder dan mevrouw Rivera,’ las mevrouw Becker op. Nou, daar vervloog die hoop, dacht Gracie, en haar schouders zakten omlaag.

Mina omhelsde Gracie heel even, hees haar rugzak op haar rug en haastte zich achter haar hutgenootjes aan. Toen Gracie haar nakeek voelde het alsof ze een ijspegel had ingeslikt.

Mevrouw Becker ging ondertussen door met de namenlijst en Gracies klasgenoten holden er in kleine groepjes vandoor. Er bleven steeds minder leerlingen over. Gracie zag Olivia ergens in haar eentje staan met een ernstige blik op haar gezicht. Afgeleid veegde ze haar haar naar achteren. Ze had een legging aan en een sweatshirt en toch zag ze er stijlvol en netjes uit. Gracie, die een fleecetrui droeg en een joggingbroek die rond haar middel net een beetje te strak zat, voelde zich ineens net een kleuter.

Ze keek om zich heen en zag Jessica aan de rand van de overgebleven groep staan. Ze scrolde over het scherm van haar telefoon. Iedereen had zijn telefoon mogen meenemen, daar hadden alle ouders op gestaan. Maar ze mochten die alleen gebruiken tijdens speciaal afgesproken momenten,

en verder waren ze verboden. Al leek de halve klas alsnog met zijn telefoon in de hand te staan, en de leraren waren blijkbaar niet van plan daar iets van te zeggen. Gracie had een paar klasgenoten in de bus horen zeggen dat ze laptops hadden meege-smokkeld om straks te kunnen gamen, maar ze dacht dat die wel ingenomen zouden worden. Je moest wel heel creatief zijn om een laptop het hele weekend te verstoppert.

‘Goed. De grootste aanpassing is voor mijn groepje,’ zei mevrouw Becker. Gracie draaide zich om. Er klonk een vreemde toon door in die anders zo vrolijke stem. ‘Hut Poema wordt een gemengde groep.’

Wacht. Bedoelde ze soms dat er ook jóngens in haar hut zouden slapen? Gracie keek mevrouw Becker vragend aan.

‘Nu Cobra gesloten blijft, zijn er twee jongens zonder slaapplek,’ ging ze verder. ‘En daardoor krijgt de Poema-hut een aangepast clubje, met mij als begeleider. In mijn groep zitten Olivia, Gracie, Leo en Nick.’

Gracie hapte naar lucht en voelde de ijspegel diep in haar borst steken. Het was al erg genoeg dat er jongens aan de andere kant van de wand lagen, maar moest uitgerekend Nick een van die jongens zijn?

‘Ho, wacht even,’ zei Olivia met een hand in

haar zij. 'Is het niet tegen de regels om ons op die manier een hut te laten delen?' Ze klonk nogal zenuwachtig, wat helemaal niets voor haar was.

'Dat zit wel goed,' antwoordde mevrouw Becker op een eentonige, vastberaden toon die Gracie haar nooit eerder had horen gebruiken. Ze wisselde een korte blik met Olivia, en Gracie besepte toen dat zelfs mevrouw Becker, die nota bene pas kort op school werkte, wist wat iedereen verder al lang wist:

Nick Finley deugde niet. En niemand was graag bij hem in de buurt.

FRAGMENT UIT HET DOSSIER VAN DE SNOW VALLEY-POLITIE

Vermiste personen, zaaknummer 3125

Tijdstip: 7.26 uur

*Geïnterviewde: Olivia Montgomery, 12 jaar oud, in
aanwezigheid van haar stiefvader, Jeremy Sutton
Hutgenoot van Nicholas Finley*

BRIGADIER WILLIAMS:

Jij sliep met Nicholas in dezelfde hut, klopt dat?

OLIVIA:

Ja, daarom ben ik hier volgens mij ook. Of ondervraagt u iedereen?

BRIGADIER WILLIAMS:

We beginnen inderdaad met degenen van wie we weten dat ze contact hebben gehad met Nicholas.

OLIVIA:

Ik heb hem niet gesproken.

BRIGADIER WILLIAMS:

Dus je hebt gisteren geen woord met hem gewisseld?

OLIVIA:

Nee.

BRIGADIER WILLIAMS:

Maar je hebt hem wel in de hut gezien.

OLIVIA:

Ik heb niet in de jongenskamer gekeken toen ik naar binnen liep, dus nee. Ik heb hem niet gezien.

BRIGADIER WILLIAMS:

En tijdens het avondeten, en het kampvuur? Heb je hem daar met andere klasgenoten zien praten?

OLIVIA:

Nick praat amper met andere mensen, hij is gewoon... Nee, laat ook maar. Het antwoord is nee, ik heb hem met niemand zien praten.

BRIGADIER WILLIAMS:

Zelfs niet met zijn vrienden?

OLIVIA:

Nick heeft geen vrienden.

HOOFDSTUK 2

OLIVIA

Olivia gooide haar rugzak zo hard op de grond in de slaapkamer van de hut dat hij omhoogstuiterde. Ze was voor de rest uit naar binnen gerend om Nick te ontlopen, ook al had hij niet bij de groep gestaan. Waarschijnlijk was hij ergens bloemen aan het vertrappen of kleine bosdiertjes aan het bedreigen of zo. Olivia wilde het liefst zo ver mogelijk uit zijn buurt blijven. Ze was woest dat hij in haar hut was ingedeeld.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg Gracie schuchter. Ze stond in de deuropening en beet op een nagel. Haar krullen vielen langs een van haar wangen naar voren. Gracie was stilletjes en liefjes, wat Olivia heel irritant vond. Yasmin had Gracie ooit een konijntje genoemd, en dat was best een goede beschrijving. Olivia was daarentegen meer een berggeit die gewoon doorzette. Anders bereikte je nooit wat.

‘Ja, sorry, natuurlijk,’ zei Olivia, en ze gebaarde dat ze verder kon komen. De kleine kamer had

onafgewerkte houten vloeren, een stapelbed en een houten ladder. Vanuit het ene raam keek je uit op het bos, en een briesje blies dennengeur naar binnen. In alle andere situaties zou de kamer echt perfect zijn geweest, maar nu voelde het claustrofobisch en veel te dicht bij de jongenskant van de slaapzaal. ‘Kies jij maar een bed. Het maakt mij niet uit waar ik slaap.’

Dat was voor Gracie blijkbaar een moeilijke vraag. ‘Mij ook niet,’ zei ze en er verscheen een frons tussen haar wenkbrauwen terwijl ze het stapelbed aandachtig bekeek. ‘Eh... Dus mag jij kiezen.’

Normaal gesproken zou Olivia daar niet mee zitten, maar ze zou normaal gesproken ook niet worden gedwongen een hut te delen met iemand aan wie ze een pesthekel had. ‘Goed, ik neem het bovenste bed wel,’ zei ze kortaf, en ze pakte haar tas en gooide die naar boven. Hij landde op de slaapzak die iedereen had gekregen en die netjes op de dunne matras was uitgerold.

Gracies werd rood en ze knipperde een paar keer snel. Olivia had te fel gereageerd.

‘Sorry,’ zei ze meteen, en ze probeerde geduldiger te klinken. Geduldiger te zijn. Het was niet Gracies schuld dat Nick bij hen in de hut zat. Bovendien had ze Gracies gezicht gezien toen zijn naam werd opgelezen. Zij was er ook niet blij mee.

‘Ik ben gewoon niet zo blij met de groepsindeling.’

Gracie knikte. Ze kwam de kamer binnen en legde haar rugzak voorzichtig op het onderste bed.

‘Ik hoop dat je het niet over mij hebt,’ riep een stem van voor in de hut. Olivia draaide zich geschrokken om en zag Leo zijn hoofd om de deur heen steken.

‘Wel als je me nog een keer zo besluipt,’ deelde Olivia hem mee. Ze liep de ruimte uit, die nu tot meidenkamer was omgedoopt.

‘O, ik...’ begon Leo. Of hij was heel erg nerveus, of ze was weer te bot geweest.

‘Geintje,’ zei ze. ‘Om jou maak ik me geen zorgen.’ Meteen vulde ze aan: ‘Op een negatieve manier, bedoel ik.’

Leo knikte en zuchtte. ‘Jij hoeft tenminste niet met hem in één kamer te liggen.’

Daar zat wat in. ‘Ja, dat is lastig,’ zei Olivia.

‘Hoe zit het met Jessica?’ vroeg Gracie zachtjes. ‘Die zat toch ook in onze hut?’

‘Ik hoorde dat ze zo veel last heeft van haar allergieën dat haar ouders hebben geregeld dat ze een kamer in het hoofdgebouw krijgt,’ zei Olivia.

Gracie kreunde.

‘Ja, echt hè?’ stemde Leo meteen in. ‘Waarschijnlijk is ze niet eens allergisch.’

Olivia vond het irritant dat hij dat zomaar zei,

zonder iets van de situatie te weten. Zo ontstond er dus verkeerde informatie, nepnieuws. ‘Ze is wel allergisch. Weet je nog op de kleuterschool, toen ze altijd moest niezen als we naar die tuin in de buurt gingen? Ze is allergisch voor bepaalde planten, maar daar slikt ze nu medicijnen voor. Alleen werken die misschien niet de hele nacht.’

‘O ja, dat klinkt ook wel logisch,’ zei Leo simpelweg. Hij grijnsde. ‘Ik weet nog dat ze een keer moest niezen en meneer Jenkins onder haar snot kwam te zitten.’ Hij grinnikte bij de herinnering en Olivia rolde met haar ogen.

Ondertussen had Gracie heel efficiënt haar spullen uitgepakt en alles alvast klaargelegd voor vanavond. ‘Ik ben klaar. Tot straks,’ zei ze, zo zachtjes dat Olivia het bijna niet hoorde. Gracie haastte zich naar buiten, waarschijnlijk om Mina te zoeken. Die twee deden altijd alles samen. Maar dat zou Olivia ook doen met háár beste vriendin, als die hier was geweest.

‘Hallo jongens en meisjes,’ riep mevrouw Becker toen ze de deur van de hut opende. Zij zou in de voorkamer slapen, waar een bed en een tafeltje stonden. Een houten wand scheidde de twee grotere slaapkamers, en iedereen moest door de voorkamer om de hut te verlaten. ‘Hoe is het hier met iedereen?’

Olivia keek fronsend voor zich uit. ‘Ik ben niet

erg blij met onze nieuwe groepsindeling.' Leo leek verbaasd dat ze dat zo direct zei, maar mevrouw Becker vroeg er toch naar?

Mevrouw Becker knikte langzaam. 'Ja, dat begrijp ik,' zei ze. 'Het is een behoorlijke verandering en dat is soms lastig.' Olivia zag aan haar blik dat ze maar al te goed begreep wat er zo lastig was aan déze verandering. 'Maar geen zorgen, we gaan het enorm naar ons zin hebben!'

Ondanks alles kon Olivia niet anders dan grijzen bij het enthousiasme van haar lerares. Leo glimlachte ook.

'O, voor ik het vergeet: ik moet jullie mijn mobiele nummer nog geven, zodat je me kunt bereiken als je me nodig hebt.'

Leo keek haar verbaasd aan. 'Maar we mogen onze telefoons toch niet gebruiken? Behalve dan een halfuurtje na het avondeten?'

'Bij een wandeling gaan ze vast mee, en in geval van nood mag je hem wel gebruiken,' legde mevrouw Becker uit. 'Dus als er wat is, bel me dan.'

Ze wachtte tot Olivia en Leo hun telefoon hadden gepakt en gaf haar nummer.

'Oké, ik heb het,' zei Olivia, en ze stopte haar telefoon in haar rugzak.

Iemand trok de deur van de hut open en Olivia verstijfde. Ze verwachtte Nick, maar het was

Chloe, mevrouw Beckers dochter. Zij zat ook in hun jaar.

‘Hoi,’ zei Olivia.

Olivia had nog niet veel tijd met Chloe doorgebracht, maar ze was best aardig. En ze was net naar een stad verhuisd waar iedereen elkaar al van kleins af aan kende. Het was niet makkelijk om een nieuweling te zijn op Snow Valley. En het hielp waarschijnlijk ook niet om te zien hoe populair je moeder was – die dan ook nog eens les gaf in je eigen leerjaar.

‘Hoi,’ zei Chloe, en ze glimlachte verlegen naar Olivia.

‘Ik ben blij dat je langskomt,’ zei mevrouw Becker tegen Chloe. ‘Ik wacht nog even op Nick, maar zodra hij er is kunnen we samen gaan eten, drop-pie.’

Chloe huiverde even, wat heel begrijpelijk was. Niemand wilde dat zijn moeder een koosnaampje gebruikte in het bijzijn van klasgenoten.

Olivia besloot dan ook te doen alsof ze het niet hoorde en ging naar buiten, met Leo op haar hiel.

‘Het lijkt me best gaaf om zo’n coole moeder als mevrouw Becker te hebben,’ zei Leo toen ze over het pad van houtsnippers tussen de bomen door liepen.

Olivia hoorde het water van Coldwater Creek

ruisen achter de hut. De beek vond zijn oorsprong in de bergen en stroomde kronkelend over het kampeerterrein naar beneden. Buiten de stad veranderde hij in de Blackberry-vijver.

‘Niet als ze populairder is dan jij,’ merkte Olivia op. Onder haar schoen knisperde een hoopje dorre bladeren. ‘Bovendien is ze een moeder, dus zal ze thuis vast ook wel vervelend zijn.’

Leo schopte tegen een van de stenen langs het pad. Dat stoorde Olivia, want iemand had zijn best gedaan om de stenen netjes zo neer te leggen. Maar toen knikte Leo. ‘Jij kunt het weten,’ zei hij simpelweg.

Olivia lachte. ‘Nou en of.’ Haar moeder was zo ongeveer de populairste vrouw van de stad. Met Olivia’s stiefvader runde ze *Exceptional People*, een geweldige stripboekenwinkel met een fantastisch assortiment aan snoepgoed. En er waren een hele hoop plekken waar klanten konden lezen, zo lang als ze wilden. En dan was Snoepie er ook nog, de hond van het gezin. Ze hadden de kleine hond uit het asiel gehaald. Hij leek op een babyotter en lag bijna de hele dag weggekropen in een hondenmand in een hoekje van de winkel. Dus ja, haar moeder en Jeremy waren zo populair als twee volwassenen in de ogen van tieners maar konden zijn.

Maar zoals ze net al zei: thuis waren ze gewoon mama en Jeremy. Soms cool, soms chagrijnig, en

vaak genoeg irritant. Vooral als het ging om dingen als huiswerk en schermtijd.

En de laatste tijd waren ze een stuk chagrijniger dan anders.

Ze liepen het bos uit en kwamen op de grote open plek bij het hoofdgebouw. De meeste leerlingen zaten al aan de picknicktafels achter het grote blokhutachtige gebouw, en Olivia's maag begon te knorren toen ze de rookachtige geur van gebraden vlees opsnoof.

'Ik ga minstens vier burgers eten,' schepte Leo op, alsof het indrukwekkend was om je helemaal vol te proppen. Dat deed Leo altijd, opscheppen over domme dingen. Dat maakte hem zo vervelend. 'De jongens zeggen altijd dat ik meer kan eten dan wie dan ook.'

'Nou, succes ermee,' zei Olivia en ze keek of ze haar vriendinnen ergens zag. Ze had wel honger, maar niet zo erg dat ze met Leo de kantine in wilde lopen om samen in de rij te staan.

Zigzaggend liep ze tussen de tafels vol klasgenoten door, die buiten school toch allemaal anders waren. Dat gevoel had Olivia altijd bij schoolreises, en het gold al helemaal voor leraren. Meneer Patel droeg bijvoorbeeld een Mickey Mouse-shirt en een grijs vest in plaats van zijn gebruikelijke overhemd met knoopjes. Dat was leuk, maar ook raar.

‘Hoi,’ zei Angelica toen Olivia haar en Ling had gevonden. Ze hadden een tafel aan de rand van het picknickterrein uitgekozen en Olivia moest haar ogen halfdicht knijpen tegen de felle schittering van de zon, die in de verte achter de bergen wegzonk. De roze kleuren aan de hemel waren ongelooflijk fel. ‘Waar heb je je bord gelaten?’ vroeg Angelica.

‘Ik had geen zin om samen met Leo in de rij te staan, maar ik ga nu wel even,’ zei Olivia. Ze veegde haar pony uit haar gezicht en keek naar haar vriendinnen. Ling had echte wandelkleding aan – haar gezin ging bijna elk weekend de natuur in, dus was het bos een soort tweede thuis voor haar. Angelica droeg een My Little Pony-sweatshirt met een legging eronder. Ze was dol op gekke kleren en die stonden haar nog goed ook. In tegenstelling tot Olivia droeg ze echte wandelschoenen, geen afgetrapte sneakers. Ook zij maakte vaak genoeg wandelingen. Zij en Ling waren al een eeuwigheid beste vriendinnen. Hun groepje was perfect in balans geweest toen Yasmin ook nog bij hen op school zat: twee duo’s beste vriendinnen die het als groepje van vier uitstekend met elkaar konden vinden. Olivia wist dat Angelica en Ling hun best deden om haar nu overal bij te betrekken. Maar het was gewoon niet hetzelfde.

‘Ik dacht dat je vooral uit Nicks buurt wilde

blijven,' zei Ling. Haar vriendelijke gezicht vertrok in een zure grimas toen ze zijn naam uitsprak. Olivia werd meteen gespannen toen ze aan hem dacht. Ja, ze zou Nick koste wat het kost ontlopen. Want het was zijn schuld dat Yasmin weg was.

FRAGMENT UIT HET DOSSIER VAN DE SNOW VALLEY-POLITIE

Vermiste personen, zaaknummer 3125

Tijdstip: 7.50 uur

*Geïnterviewde: Leo Harper-Jones, 12 jaar oud, in
aanwezigheid van zijn moeder, Isabelle Jones
Hutgenoot van Nicholas Finley*

BRIGADIER WILLIAMS:

Nicholas en jij deelden een stapelbed, is dat correct?

LEO:

Ja, dat klopt. Maar we hebben niets tegen elkaar gezegd of zo. En ik weet ook niet wat er met hem is gebeurd.

BRIGADIER WILLIAMS:

Laten we het even stapje voor stapje door nemen.

LEO:

Goed dan. Oké. Ja, we moesten een stapelbed delen. Hij lag beneden. Wacht, vroeg u dat eigenlijk wel?

BRIGADIER WILLIAMS:

Dat zit wel goed, en je hoeft niet nerveus te zijn. Ik begrijp dat deze ochtend zenuwslopend is geweest, maar je zit niet in de problemen. We doen gewoon ons best om Nicholas te vinden. Je zei dat jullie elkaar niet hebben gesproken? Ook niet om te bepalen wie welk bed zou krijgen?

LEO:

O, ja, dat zullen de meeste mensen wel gedaan hebben. Ik heb gewoon mijn spullen op de grond gezet toen ik binnenkwam en daarna ben ik gaan eten. Toen ik na het kampvuur terugkwam, lag Nick al in zijn slaapzak op het onderste bed.

BRIGADIER WILLIAMS:

Sliep hij?

LEO:

Ik denk het. Ik bedoel, dat zal wel, toch? Waarom zou hij anders in bed liggen met zijn ogen dicht?

MEYROUW JONES:

Leo, lieverd, rustig maar. Je doet het heel goed.

LEO:

Sorry. Ik ben nog nooit eerder ondervraagd door een politieagent.

BRIGADIER WILLIAMS:

Geen zorgen, ik heb nog maar een paar korte vragen. Heb je iets gehoord – maakt niet uit wat – vanaf het moment dat het licht gisteravond uitging totdat jullie lerares vanmorgen ontdekte dat Nicholas niet in zijn bed lag?

LEO:

Eh... Er waren buiten wel wat geluiden. Ik hoorde een uil en even later meneer Windsor, die tegen de kinderen in zijn hut zei dat ze stil moesten zijn.

BRIGADIER WILLIAMS:

Maar in jullie hut was alles stil?

LEO:

Ja, helemaal stil. Ik viel heel makkelijk in slaap.

BRIGADIER WILLIAMS:

Toen je vanmorgen wakker werd... Was er toen iets wat ongewoon of ongebruikelijk leek? Afgezien van Nicholas' afwezigheid?

LEO:

...

BRIGADIER WILLIAMS:

Leo?

LEO

[schraapt zijn keel]

Nee, er was helemaal niets ongewoons of ongebruikelijks.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *I Will Find You*

Verschenen bij Scholastic Inc.

© 2023 Daphne Benedis-Grab

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra Hessels

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7235 9 (e-book 978 90 261 7236 6)

NUR 283, 284